

"Ik heb Gewoon Pech"

Zoals velen al weten, wordt er in het weekend van 4 en 5 juni 2016 de SamenLoop voor Hoop georganiseerd in Son en Breugel. Vierentwintig uur lang lopen voor mensen die de ziekte kanker hebben gehad, mensen die nog steeds strijden tegen de ziekte, en mensen die de ziekte helaas niet hebben overwonnen. Vijftig teams hebben zich al aangemeld, elk met een speciale reden. Maar sommige teamleden hebben werkelijk oog in oog gestaan met de vreselijke ziekte kanker.

Door: Loeki van den Broek en Esmee Kneppers

Margriet Smid is een 45-jarige moeder van 3 kinderen (9,13,15). Ondanks alles wat ze in haar leven wil blijven doen, voelt ze dat haar lichaam regelmatig even om rust vraagt. Margriet knokt namelijk sinds eind juni 2015 tegen de ziekte borstkanker. Ze staat zo optimistisch mogelijk in het leven samen met haar gezin, familie en vrienden.

Sinds de diagnose in juni is Margriet al veel drempels overgegaan, zoals ze dat zelf noemt. Om de 3 weken heeft ze een chemokuur waar ze zich die week altijd knock-out van voelt. "Aan het eind van de week krabbel ik een beetje op, maar voel me aan het eind van de dag wel moe." Het gaat de afgelopen tijd steeds meer vooruit, want ze gaat overdag al niet meer naar bed. Wel zegt Margriet dat ze nog meer wil doen dan dat ze nu doet

"Ik zou bijvoorbeeld heel graag de jeugdtrainingen van de hockey willen kunnen blijven geven, maar dat gaat nu echt niet".

Margriet vertelt vol trots over haar kinderen. Bijvoorbeeld over haar oudste zoon die gelijk in de 'ondersteunings-modus' gaat wanneer hij aanvoelt dat zijn moeder het even niet trekt. Wel vinden haar kinderen het erg zwaar in de chemo-keuken, wanneer ze zien dat hun

moeder echt ziek is. Ondanks dat geeft ze aan dat het gezinsleven zo normaal mogelijk doorgaat: "Op een gegeven moment went het op een of andere manier ook. Het is bij ons geen dagelijks thema."

De diagnose werd bij Margriet gesteld toen ze, zoals ieder jaar, een borstsonderzoek liet doen. Dit jaarlijkse onderzoek was het gevolg van de borstkanker waar haar zus

in 2008 mee te kampen had. Na Margriets diagnose werd er meteen actie ondernomen en is alles met een snelreïnvvaart gegaan. "Het is een absurde film waar je in terecht komt."

Ze is vanaf het begin open over haar ziekte, "Ik hoef me nergens voor te schamen". Toch is het niet altijd even gemakkelijk. "Een week na de eerste chemo begon ik haren te verliezen en dat vond ik echt een van de moeilijkste momenten." Ook als ze rondloopt op de hockeyclub vindt ze het, door de vele kinderen die er rondlopen, nog vaak moeilijk om zonder mutsje of pet te lopen. Toch wordt het steeds gemakkelijker voor haar om door het dorp te lopen zonder hoofddeksel. "Mensen kijken toch wel. Dan schijnt de zon en loop ik daar met een muts te zweten. Ik ben wel gek, dat ga ik gewoon niet doen!"

"Mijn ziekte is niet de reden dat ik me aan heb gemeld voor de SamenLoop voor Hoop." Haar vriendin Sandra Buys bevestigt dit: "Ik ben er ook gewoon zeker van dat als Margriet deze ziekte niet had, zij zich nog steeds zou hebben aangemeld voor dit evenement. Voor anderen."

Op facebook deelde Margriet het bericht van SamenLoop voor Hoop met de vraag wie er met haar mee wilde lopen. "Ik zag het bericht in een vlag en dacht nog amper na toen ik het deelde. Meteen kreeg ik reacties zoals: Ik loop met je mee!" Toen ze zich echt verdiepte in het

evenement en de datum zag, dacht ze: "Over een jaar zorg ik dat ik beter ben, en dat ik dit ga lopen." Een mooie mijlpil zoals ze zelf zegt.

Het team van Margriet loopt mee onder de naam 'Gewoon pech'. Het lijkt in eerste instantie een vanzelfsprekende titel maar er schuilt een verhaal achter. Zoals eerder benoemd, heeft de zus van Margriet, Esther, ook geknokt tegen borstkanker. Zij heeft als haar eigen therapie besloten om er een kinderboek over te schrijven. Dit kinderboek is bedoeld om alle vragen die kinderen over borstkanker hebben (over hun eigen moeder of iemand anders dichtbij) te beantwoorden. "Dus jij hebt dus eigenlijk gewoon pech?", zoals een van Esthers kinderen zich afvroeg. Het team heeft hier zijn naam aan te danken. Margriet heeft nu zes van de acht chemo's achter de rug. Daarna volgt nog een traject met behandelingen. "Mijn hele leven staat op z'n kop, maar ik ga ervoor. Ik weet inmiddels dat de chemo's aanslaan en dat geeft me, ondanks de soms zware dagen, houvast en moed om door te gaan".

